

staar paa det Standpunkt, som jeg mener, han indtog i Fjor, og som vedkommende Udvalg gav Udtryk gennem dets Ordfører, nemlig at det maa tages under nøje Overvejelse, navnlig ogsaa under Hensyn til de derom fremsatte Krav, hvorvidt man gennem de direkte Skattelove kan faa lagt lige Skat paa lige Jord. Jeg haaber, der snart maa fremkomme et Lovforslag om Ophævelse af Jernbaneskylden, jeg tror, det er et baade rimeligt og retfærdigt Krav, dersom man virkelig vil fastholde, at Grundlaget skal være: Lige Skat paa lige Jord.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger om de Udtalelser, der er fremsat fra forskellige ærede Medlemmer under Finanslovbehandlingen angaaende Konjunkturtillæget. Disse Udtalelser er jo fremkommet under Drøftelsen af den anstrengte finansielle Stilling, kan man godt sige, som vi staar i ogsaa med Hensyn til det Finanslovforslag, vi nu behandler. Der er blevet fremsat Udtalelser om, at Konjunkturtillæget vilde man ikke være med til at røre ved, og der er fra anden Side blevet fremsat Udtalelser om, at man i hvert Fald maatte gaa til at nedsætte Konjunkturtillæget med noget lignende som i Fjor, altsaa med 16 Mill. Kr., og der har endelig ogsaa lydt Udtalelser om, at det for at skaffe Balance maaske var nødvendigt at gaa til Afskaffelse af hele Konjunkturtillæget. Jeg vil om dette sige for mit personlige Vedkommende, at det forekommer mig, at man i hvert Fald, hvad dette Spørgsmaal angaar, maa vente med at tage Stilling dertil, til vi ser det Forslag, som Finansministeren skal fremsætte inden den 1. Marts 1923; thi først da, antager jeg, kan man faa baade Oplysninger og ogsaa høre Motivering, om der fremkommer noget i den Retning. Jeg personlig agter derfor ikke at tage noget som helst Standpunkt til dette Spørgsmaal, inden dette sker. Konjunkturtillæget blev i sin Tid givet som en Retfærdighedshandling overfor Statens Tjenestemænd, baade fordi deres Lønninger under Dyrtiden var for smaa, men ogsaa under Hensyn til, at der gik for lang Tid, inden Tjenestemændene fik den Lønforhøjelse, som de havde en vis Berettigelse til at faa. Da man i Fjor gik til at nedsætte Konjunkturtillæget med en Trediedel, tror jeg ogsaa, at den Opfattelse gjorde sig gældende,

at dette Spørgsmaal naturligvis ikke var løst med denne Nedsættelse, men at det maatte løses under Hensyn til Konjunkturerne i det hele taget. Jeg kan ikke se rettere end, at dette Spørgsmaal maa overvejes nøje, inden man tager Standpunkt med Hensyn til en Nedsættelse, enten med et lignende Beløb som i Fjor eller med det hele. Det vil maaske, hvis man gaar til en Nedsættelse, heller ikke være fuldt korrekt at foretage den efter de samme Regler, som man gjorde i Fjor. Jeg forvarer mig altsaa imod, at jeg paa dette Omraade skulde nære et Forhaandsønske. Før jeg indtager noget Standpunkt i denne Sag, vil jeg se, hvorledes Landet ligger, og have de nødvendige Oplysninger. Konjunkturtillæget blev i sin Tid givet som en Retfærdighedshandling, og det maa ikke blive op hævet som en Uretfærdighedshandling.

Der er et andet Spørgsmaal, som har været omhandlet under disse Forhandlinger, og det er Spørgsmaalet om en anden Form for Finanslovdebatten. Fra mange Sider, ja vel egentlig fra alle, synes man, at Debatten bliver for langstrakt, saa at Tingets Interesse slappes, og at der under Forhandlingerne her i Tinget ret ofte kun er faa Medlemmer til Stede, det er der ved Aftenkvæld, og Antallet af Medlemmer er jo heller ikke overvældende ved Morgengry. Jeg skal ikke komme ind paa de Forslag, der af Udvalget for Forretningsordenen har været stillet om en anden Ordning, eller paa de Forslag, der har været fremsat under disse Forhandlinger, men jeg vil for mit Vedkommende sige til os, der ikke hører til de førende, men er læge Medlemmer af dette Ting, at jeg tror, vi skal være meget varsomme med at gaa med til noget, der afskærer os fra at deltage ogsaa i den politiske Debat. Jeg vil haabe, at vi kan give de ledende et godt Eksempel med Hensyn til at tale kort og ikke oftere, end vi finder det nødvendigt. Hvis vi kunde give et godt Eksempel i saa Henseende, og hvis de ledende, der har det store Ord at sige, vilde tage Hensyn dertil, tror jeg, at Finanslovdebatten vilde kunne tilendebringes under rimelige Former og i rimelig Tid. Jeg vil, som sagt, advare imod, at de menige Medlemmer af dette Ting faar nogen som helst Indskrænkning i at udtale sig ogsaa om politiske Spørgsmaal. Vi er ikke alle